

מאורות שלום

העלון השבועי שלך

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך בן צבי משה

http://www.ohrshalom.net 20:07 מוצש"ק חברון – 19:07 הד"נ חברון – info@ohrshalom.net

הזמנים הם לפי שיעון קיץ

נר ה' נשמת אדם העלון לעילוי נשמת

אדרי שושנה בת ניסן
אוחיון יניב בן יוסף
אורבך יוסף בן מנחם
אלטה בת יחיאל
בן דוד נאוה בת מימון
גבריאלי תמר בת דוד
וינברגר סילוה בת משה
וירטשטר שי בן חנן
זילברמן ברטה בת יעקב
לסניק סמי גרשון ליאון
מקמל סלימה בת אליהו
סידון קלרה בת יצחק
קלב יזי בן משה
רוסק אלה בת מיכאל
שנדל חיה בת ישראל

ת.נ.צ.ב.ה

יש חדש

השיעור השבועי בפרשת
השבוע מתקיים בכל יום
חמישי בבית חב"ד בניני
400 בשעה 20:30 –
הציבור מוזמן

שיעור חדש

זוגיות ומשפחה בכל יום
שני בשעה 20:30
בבית חב"ד בניני 400

תרומות הקדשת העלון
ניתן לשלוח
לבית המדרש אור שלום
ת.ד. 88 קרית ארבע מיקוד
90100

ניתן להפקיד ישירות
בחשבון בנק הדואר מספר
20033243

"ואכלת לפני ה' אלקיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך תירשך ויצהרך
ובכרות בקרך וצאנך למען תלמד ליראה את ה' אלקיך כל הימים"

ואמר האדמו"ר זיע"א כידוע עניין האכילה הוא נתינת כח וחיות בגשמי וברוחני, וכמבואר
בדברי האר"י (ליקוטי תורה עקב) כי כל הדברים בעולם יש להם חיות, וכמו שהאדם נברא
גוף ונפש כך כל הדברים והתורה בכללה יש לה גוף ונפש, וכל הדברים נמשכים מהתורה
בגוף ונפש, והאדם כשאוכל מגוף המצווה בעולם הזה ומחיות המצווה לעולם הבא.

והנה בכל ימות השבוע אין רגילות אצל האדם להרבות סעודות ואכילות, כי עיקר כוחו של
האדם הם בבחינת עשייה, "ששת ימים תעשה מלאכתך" היינו מלאכת החלק של הגשמי,
שהיא מלאכתך היינו עבור האדם בגשמיותו, ובשבת קודש "לא תעשו כל מלאכה" כלל כי
השבת קודש קדשים על כן "וישבות ביום השביעי" שמרמזת על שבתת העשייה ועולם
התיקון.

ופסוק זה מדבר על אכילת שבת קודש, כי שלחן דומה למזבח, שע"י אכילה בקדושה מעלה
את ניצוצי הקודש שבגשמי המאכל הזה לשרשם, ככהן המקריב קרבן בקדושה לפני ה', אם
כן האוכל לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, בודאי צריך לאכול באימה ויראה ופחד מהדר
גאונו, וזה במקום אשר יבחר ה', כי ע"י האכילה בקדושה על שלחנו, דומה כמו המקום
אשר יבחר ה' אכילת מזבח, ככהן המקריב.

וזה במקום אשר יבחר לשכן שמו" ש"ס, כי השבת שמו"א דקב"ה, וזה לשכ"ן שמו"ו ש"ס,
כי הצדיק קרוי מקדש ה', מעש"ר מרמז על קדושה, כי עשירי יהיה קודש, דגני"ך רומז
ללחם משנה של שבת קודש, תירש"ך מרמז על קידוש יין בליל שבת על הכוס, ויצהר"ך
רומז לנר שבת שמן, מבכרו"ת בקר"ך וצאנ"ך מרמז על זווג ליל שבת בקדושה, כי זווג
נקרא אכילה כידוע ליודעי ח"ן.

וזה למען תלמד ליראה את ה' אלקיך כל הימים, כל אכילה שלך וכל תאות הגופניות יהיו
מכוונות רק למען שיהיה גופך חזק לעבודת השם יתברך למען תלמד ליראה, ויראה זו
שבאה תוך אכילה קשה היא מאוד, וכפי שכתב זקני המהר"י שלפעמים כשאדם חוטא
באכילה ושתייה שלא לש"ש ושלא בכוונה לש"ש, מתגברים מוחין דקטנות, ויורדים לבית
הסתר, למקום החושך, ומתגבר העצבות החשך והדינים, ואין תקנה לזה אלא באמונה
שיאמין ששם אתו הקב"ה, על כן הזהירה התורה "למען תלמד ליראה את ה' אלקיך" בכל
אכילות שלך "כל הימים" ובפרט כאשר אכילתך לא לשם שמים ובקטנות המוחין.

והדרך לבוא לזה הוא על ידי חידוש תורה שיחדש בכל פעם שיושב לאכול כי התורה מחזרת
אחר אכסניה שלה, שהוא בחינת מזבח שבמקדש " בכל מקום אשר אבוא אליך
וברכתך"

מאורות המידות – להבין לנפשו של העני

בפרשתנו מדובר על עניין הצדקה וההלוואה לזולת, ויש פעמים שאם מתבייש העני לקבל, תן לו בצורת הלוואה, וזהו שנאמר "אשרי משכיל אל דל" שצריך להבין לנפשו ולתת לו באופן שלא יתבייש.

בספר "מעיל צדקה" (מובא ב"מעם לועז") מביא מעשה שהיה באדם אחד שמצא נער קטן וגלמוד שלא היה מי שייתן לו אוכל והוא אספו לביתו ונתן לו כל מחסורו ואף לימד אותו אומנות כדי שיוכל להתפרנס בה, ואח"כ כשהגיע לבגרות השיא לו אישה, והעשיר אותו. לימים נהפך עליו הגלגל ואותו אדם טוב שהעשיר אותו ירד מנכסיו, ובמצוקתו אמר, אלך ואבקש טובה מן האיש הזה שעשיתי לו כל הטובה הזאת, שמא ייתן לי נדבה כדי שאוכל להשיב נפשי, והוא אזר עוז ודפק על דלתו של האיש העשיר. ומשראה אותו קיבלו בקרירות וענה לו בשפה רפה שאין בידו כלום.

האיש הזה חזר בפחי נפש לביתו ולבו כואב. בעודו יושב ומהרהר, דפק מישהו על דלתו, ומשפתח ראה נער לבוש קרעים עומד בפתח. אמר לו, מה רוצונך. אמר לו מרגלית אחת יש לי, שמא רוצה אתה לקנותה, כי אני מוכרה בזול. אמר לו: כמה אתה רוצה עבורה, אמר לו דינר אחד. הלך ולוה דינר ולקח המרגלית מידי. לאחר כמה ימים ישב בביתו, והנה איש דופק בדלת, משפתח ראה איש עומד לבוש מחלצות ובגדי חמודות. אמר לו האיש הנכנס: שמעתי שיש בידך מרגלית טובה, שמא תימכרנה לי ואתן לך ממון הרבה. שמח האיש על שהזמין לו הקב"ה ריווח בתוך ביתו ומכר לו המרגלית ונתעשר.

ואת שני האנשים שלח האיש שהטיב לו ולא רצת לתת לו בדרך שירגיש בו ויתבייש ועשה תחבולות להעשירו בדרך כבוד, וזהו שאומר הכתוב: מלוה ה' חונן דל וגמולו ישלם לו (משלי יט).

מאוצר הברכה

"כי פתח תפתח את ירך לו והעבט תעביטנו די מחסורו אשר יחסר לו" – ר"ל כי פתח תפתח את כוחך לו להקב"ה לתורה ועבודה, ואם אין לו כח התורה ולא פירוש המילות לתפלה, אז והעבט תעביטנו שתלןה כח התורה והתפלה ע"י שתמצא תלמידי חכמים אמיתיים צדיקים, שעל ידי זה תלוה לך התלמיד חכם, כמו כמה שהוא עובד לשם יחוד קב"ה ושכינתיה בשם כל ישראל, שהוא יתקן החסרון של הפגמים שפגמת למעלה בתורה ומצוות, וזהו שהוא יתקן לך די מחסורה אשר יחסר לך [בן ביתי]

מאורות היכל הברכה

"ובו תדבקון" תדבקון יתיר נו"ן.

לחזק העניין בהתפשטות גדול ובאור חזק, אחרי ה' אלהיכם תלכו, במוסף ראש השנה יצחק, ואחר כך ואתו תיראו במוסף יום הכיפורים משה, ואת מצוותיו תשמרו במוסף סכות אהרן, ובקלו חסר תשמעו במוסף ראש חודש דוד, ואתו תעבדו במוסף פסח אברהם, ובו תדבקון במוסף שבת קודש חג השבועות, דוגמתו יוסף יעקב דאולי בחדא, ובו תדבקון אל הצדיקים שהם דוגמת שבעת הרועים אלו והבן. [ה"ה דף פ"ו].

החידה השבועית

- א. האם יש אפשרות שלא יהיה אביון בעם ישראל?
- ב. מהיכן למדים שעניי עירך קודמים לעניי עיר אחרת?
- ג. "והיית אך שמח" זה ציווי או הבטחה?
- ד. מה הפירוש "ובו תדבקון"?

מובא בכתבי האר"י ז"ל ובספרים הקדושים שבשעת שמחת הנישואין נעשים תיקונים גדולים ועצומים בעולמות העליונים ונעשה יחוד גדול. עוד מובא בכתבי האר"י ז"ל שלכל דבר הנעשה למעלה צריך הכנה גדולה מצידו, ועל ידי ההכנה והאתערותא דלתתא - מעוררים את האתערותא דלעילא ומוחין קדישין ואורות עליונים ושפע רב בכל העינים.

ומובא בזוהר הקדוש שלשמחת נישואין מגיעים אבותיהם מגן עדן, ומקובל בשם הצדיקים, שגם זקניהם וכו' מגיעים לשמוח בשמחת הנישואין של יוצאי חלציהם. והלא ברור שאינם יורדים מגן עדן לעולם הזה עבור דברים של מה בכך, ואינם מגיעים לסיבת הריקודים ומעט כלי זמר. אלא, הענין הוא, שהם מגיעים על מנת לסייע ולהשפיע לבניהם ולצאצאיהם לעשות האתערותא דלתתא כדבעי ולהכינם מתוך מחשבות קדושות ותשובה ראויה לגודל קדושת המעמד, ומסייעים בכח קדושתם וצדקתם - הן על האתערותא דלתתא והן שישפיע מלמעלה ע"י התעוררות התחתונים הרבה שפע קדושה וטהרה ומוחין קדישין ושפע רב.

אשר לכך היתה התעוררות גדולה תמיד בקרב מקהלות החסידים לבוא ולהשתתף בשמחת הצדיקים בהכנה דרבה ומתוך מחשבות קדושות ובתשובה כדבעי על מנת לזכות להתקשר בצוותא חדא עם הצדיקים ולקבל מהשמחה קדושה וטהרה ושפע רב הנשפעים בעת ההיא, וכל אחד יכול לזכות לזה. למה הדבר דומה, לאור גדול אשר מאיר לכל הסובבים את האור ההוא. אולם רואים אנו שהמנגנים בכלי הזמר - אף שהם נמצאים בשמחות רבות עם הצדיקים, אף על פי כן לא רואים שהם זוכים להשפעות המיוחדות. אכן, סיבת הדבר תלויה בהתקשרות בחיבת הקודש לענין הנעשה בעת ההיא, ולהיות האדם שרוי בחרדת קודש ובבושה ובהכנעה מגודל המעמד לנוכח נשמות הצדיקים אשר מתגלים בעת ההיא ולהיותו ברצון ותשוקה לקבל ולהשיג מהשפע הנשפע למעלה בעת השמחה.

מעשה רבותינו מקאמארא

רבי אלכסנדר סענדר מקאמארא זצוק"ל

לימוד תורה מתוך הדחק – רבנו התפרנס כל ימיו בדוחק גדול, והיו ימים שסבלו הוא ובני ביתו אתו מחסור שאין כמוהו, ורעבו ממש ללחם. בכל זאת לא מש מאהלה של תורה, וקיים בנפשו "זאת התורה אדם כי ימות באהל".

בימי רעבון כאלה היה מגביר חילו לאורייתא ומגדיל את התמדתו, וכך היה מוצא סיפוקו במזון רוחני, ומשכיח מלבו את הצורך במזון גשמי, והיה עוסק בתורה ופניו בוערים כמראה הלפידים כך סיפר בנו.

גם לבנו הקטן היה פורס ממזונו הרוחני ולמד עמו בנגלה ובנסתר, פעם נמשך לימודם לשני ימים, כדי להפיג את צער הילד מצום של יומיים, וכך היה מעודד ומחזק את בני ביתו בבטחונו החזק, באומרו : קינדרלך עס איז נישט איבער זיבציג יאהר, ובשנות חייו הקצרים [מ"ח שנים] הספיק לעבור שבע פעמים על כל הש"ס עם כל השיטות, כמו שכותב בנו.

קום ר' אבא לחדש דברי תורה שאמרת בחבור הראשון. פתח ר' אבא ואמר, "שירו לה" שיר חדש תהלתו מקצה הארץ". כמה אהובים ישראל לפני הקב"ה. שהשמחה שלהם והתשבחות שלהם אינם אלא בו. כי כך למדנו, שכל שמחה של ישראל שאינם משתפים בה את הקב"ה, אינה שמחה. ועתיד הוא - סמאל וכל הכת שלו לקטרג על אותה השמחה, ונשאר בצער ובבכיה, והקב"ה אינו משתתף בצער ההוא.

אבל מי שמשותף את הקב"ה ושכינתו בשמחה שלו, אם יבוא מקטרג לקטרג על השמחה ההיא, הקב"ה ושכינתו משתתפים בצער ההוא, מה כתוב בו, "בכל צרתם לו צר", ובמה, הוא משום שכתוב, "עמו אנכי בצרה".

ומאין לנו שיש לישראל לשתף את הקב"ה ושכינתו בשמחתם. הוא, כי כתוב, "ישמח ישראל בעושיו". שפירושו, שמחה ההיא של ישראל אינה אלא בעושו. שואל, בעושו, והרי היה צריך לומר בעושו. ומשיב, אלא אלו הם הקב"ה ושכינתו ואביו ואמו, שאע"פ שמתו, הקב"ה עוקרם מגן העדן ומביא אותם עמו לאותה שמחה. לקחת חלק בשמחה עם הקב"ה ושכינתו. ובעושו, פירושו כמו שאתה אומר, "העושה יגש חרבו".

ואע"פ שאביו ואמו נפטרו מעולם הזה, השמחה של האדם הוא בכל השותפים, כי למדנו, בשעה שאדם משתף את הקב"ה בשמחתו, בא הקב"ה לגן העדן ולקח משם את אביו ואמו, שהם שותפים עמו, ומביאים עמו לאותה השמחה, וכולם נמצאים שם ובני אדם אינם יודעים. אבל בצרתו של אדם נמצא הקב"ה אצלו בלבדו, ואינו מודיע לאביו ואמו. ז"ש, "בצר לי אקרא ה' ואל אלוקי אשוע" וגו'.

אדהכי דאנן באתר וכו': כיון שאנו במקום זה, יש לשאול, למה כתוב, "ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו וישכב במקום ההוא" (בראשית כח, יא). וכי לא היו לו כרים וכסתות לשכב עליהם. ומשיב, אלא כיון שהחתן בא אל הכלה אע"פ שאין דרכו לשכב אלא בכרים וכסתות, והיא נותנת לו אבנים לשכב, יקבל הכל ברצון הלב.

מאורות הסיפור החסידי - מי ששומע לא מפסיד - ג

תקציר: - יהודי שהתגורר בעיר פיתוח סמוך לירושלים היה נוסע לשכונת רמות בירושלים מידי יום לעבודתו, כשלא יכל להמשיך להיטלטל עם האוטובוסים מצא נהג רכב שלקחו למקום עבודתו, אולם הנהג לא שמר את פיו כראוי, וביקש מהנהג שיפסיק לדבר עמו. כשהפסיק לדבר, הפעיל את הרדיו בטענה "כדי שלא ארדם", לאחר לבטים קשים החליט להפסיק ליסוע עמו אף שלא ידע מנין ימצא נהג שנוסע למקום עבודתו, כך הלך לישון כשבמוחו חושב שלמחרת ימשיך להיטלטל באוטובוסים, אולם אושר פנימי הציף אותו שעמד בניסיון.

בהשכימי למחרת מאוחר מן הרגיל, הפסדתי להוותי את האוטובוס היוצא ב- 7:15, עמו נסעתי דרך כלל עד לאותה הסעה. נאלצתי להמתין לאוטובוס הבא, שהביאני עד מרכז העיר. הבחנתי ברדתי כי יחד עמי ירד מן האוטובוס אברך נוסף. צעדתי ברחוב בר אילן ואף הוא צעד באותו כיון. פניתי לרחוב דוד והתיישבתי בתחנה של קו 36 היוצא לשכונת רמות, והנה גם אברך זה מגיע אל אותה תחנה.

התעניינתי אם גם הוא נוסע לשכונת רמות, ולשמחתי הוא ענה בחיוב; אף הוא יוצא מידי בוקר אליה, מעיר הפיתוח, דרך שני אוטובוסים. ביררתי היכן מקום עבודתו בדיוק, הן איזור רמות הינו רב שכונות ולפליאתי הוא שח כי עובד הוא באותה שכונה של מקום עבודתי. עוד מיילים אחדות והנה מתברר כי עובדים אנו ממש באותו רחוב, במפעל הסמוך למפעל שבו אני עובד. שנינו מתגוררים בעיר הפיתוח, שנינו עושים מידי יום את הדרך ממש אל אותו מקום, בהבדל של שעה, ושבים כמעט באותו זמן בשעת אחה"צ. מתברר שעד היום לא נפגשנו, כיון שמועד נסיעתי מוקדם היה משלו. רק עקב איחורי הבוקר פגשתי לראשונה.

טרם המשכתי לדבר והנה נשמעות המלים שעל קצה לשוני - כשהן יוצאות מפיו של איש שיחי: "כבר קצרה נפשי בעמל הדרך", אמר, "כל יומי משובש בעטיה של שעת הנסיעה הזאת". הנהנתי בראשי בהבנה, הן כמוני כמוהו, שחתי כי מחמת קשיי הדרך כבר התחלתי שוקל מחדש את המשך העבודה בשכונת רמות הרחוקה - אם לא אקבל רכב ממקום העבודה. לשמע הדברים אורו עיניו: "מה? ההינד נושא ברשותך רשיון נהיגה?" נעניתי בחיוב, איני מבין מה ייחוס מצא בענין, ולתדהמתי הוא ניתר ממקומו בשמחה: "יתכן ומצאנו פתרון, יתכן ומצאנו פתרון":